

Studenții actori la ceasul absolvirii

Grupul „Vouă” și prezența pe scenele profesioniste le-a anulat multora dintre absolvenții de azi conștiința că lasă în urmă o etapă și încep alta: viața de student le-a oferit reperele vieții de profesionist în alternativa șansă/ghinion, dar nu mai mult de atât.

Toți absolvenții vor să joace, dacă e posibil în spectacole decente, dar sunt pregătiți și pentru succese, chiar dacă suspecte sub raportul aspirațiilor înalte. E un anume pragmatism în toate răspunsurile, care-i împiedică pe tinerii absolvenți să vorbească despre idealuri fără a ține seama de stomac. Lipsesc cuvintele mari, devotamentul față de un ideal, dar acest fel de a vedea viitorul ține de înțelepciune. În viziunea tinerilor actori de azi, Thalia nu este o zeiță care ar trebui slujită, ci o doamnă din București căreia trebuie să-i atragi într-un fel sau altul atenția.

Răspunsurile tinerilor la cele două simple întrebări mai dovedesc însă un lucru referitor la imaginea teatrului românesc: el are istorie, dar nu geografie. Toma Caragiu – pe care ei îl cunosc din înregistrări – este un reper, Teatrul Național din Craiova – cu ale cărui succese și turnee sunt contemporani – nu este pomenit ca alternativă pentru București, nici măcar o singură dată. Pentru absolvenți, ca și pentru critici, ca și pentru autorități, teatrele din țară au devenit un fel de ținuturi neguroase, din care se mai evadează din când în când. Absolvenții nu doresc provincia pentru că nu o cunosc și pentru că nu există o politică teatrală și managerială care să o facă cunoscută. Argumentele cu „familia mea din București” sunt valabile când e vorba de Cluj sau Iași, nu și când e vorba de Italia sau America Latină.

Și dacă fiecare răspuns în parte dă senzația prudenței, a lipsei de dorință de a arăta toate cărțile (în

cazul de față „cărți câștigătoare” nu sunt doar contractele, ci și visurile), senzația pe care o degajă ansamblul este stenică: absolvenții știu că recunoașterea se obține greu și sunt îndeajuns de flexibili pentru a o căuta în structuri teatrale care nu le oferă satisfacțiile unui contract pe viață și certitudinea pensiei.

În rest, persistă o curiozitate: când vorbesc despre dorința de a pleca în grup într-un alt oraș, se referă la o anume idee despre teatru a acestui grup, sau la posibilitatea de a avea cu cine depăna amintiri din studenție, seara, la un pahar? Nu ar trebui nimeni să uite că mediocritatea pe care ei o evocă pentru a nu părăsi Bucureștiul este alcătuită din oameni care acum 20-30 de ani priveau cu optimism, dacă nu cu entuziasm, viitorul. Dar acesta este un alt subiect.

M.B.

1. Ce perspective aveți după absolvire?

2. V-ar interesa să jucați într-un teatru din provincie?

MARIUS FLOREA (A.T.F., clasa prof. univ. Gelu Colceag)

1-2. Mă consider mai norocos decât unii dintre colegii mei. Asta nu înseamnă că sunt mai talentat, dar se pare că sunt mai ocolit de ghinioane sau de neșansă. Joc deja în trei teatre bucureștene, unul dintre ele chiar și-a exprimat în mod public intenția de a mă angaja – e vorba despre Teatrul „Nottara”. Deci nu-mi mai pun problema plecării în provincie; sper să nu fie nevoie nici mai târziu.

E deja o legendă că mulți dintre cei care termină școala cu statut de vedetă dispar rapid, și foarte mulți dintre cei care au absolvit în anonim erup mai târziu în teatru. Așa că nu-i o lege pentru nimeni, nici pentru mine.

Fără discuție, aș pleca în provincie să joc. Nu din orgoliu că n-aș duce tava sau n-aș ține sulicița aici, ci pentru că vreau să joc și cred în steaua mea și în alegerea pe care am făcut-o. Se pare că ar fi mai multe locuri acolo.

Marius Florea și Andreea Bibiri în Lectia de Eugen Ionescu la „Bulandra” (regia: Vlad Massaci)

- **Dacă vei fi angajat în București, vei continua să joci în grupul „Vouă”?**

- Da, categoric. Spun asta pentru că proiectele de viitor sunt foarte serioase și foarte aproape de ce am învățat eu că e arta actorului.

- **Deci grupul „Vouă” te reprezintă foarte mult?**

- Nu pot să spun că mă reprezintă foarte mult, pentru că orice om este o construcție foarte complexă, de aceea nu pot spune că asta e „emblema” mea. De multe ori îmi place ceea ce fac, de multe ori nu-mi place, accept un compromis pentru că sunt condițiile destul de grele și atunci, pentru a putea să ne afirmăm, avem nevoie de un sponsor, de un public, care nu se „aleg” ușor.

Știm că publicul „de gen” este foarte prost învățat, cu glume suburbane, cu un limbaj... prefer să nu spun cum, și cu pseudo-actori de comedie. Revista, la noi, e un fel de „poale-n cap” – cum erau pe vremuri târgurile libere care de fapt erau o bișniță legală –, este o mascaradă ordinară, după părerea mea. Au dispărut, nu știu de ce, textierii buni, stau și mă întreb de ce dramaturgii nu încearcă și genul acesta, pentru că e un gen de spectacol și trebuie respectat. Imaginea lui s-a deformat, după părerea mea, fiindcă modul în care este făcut e greșit. Nu văd de ce spectacolul revuistic sau, mai bine zis, satira socială, de opinie, care a cunoscut nenumărate curente solide și apreciate în istorie – să dau un exemplu: Monty Pyton, dar mai sunt și alte cazuri celebre, Tănase, Toma Caragiu, Cotescu...

- **Voi vreți să revigorați acest gen?**

- Da. De ce nu? Vrem să întreprindem o acțiune de pionierat. Dar asta – repet – nu se poate face decât în condiții financiare stabile. Pentru asta trebuie să ne luptăm și, evident, urmează compromisuri gen televiziune – știm cum arată televiziunea la ora asta și ce se face în ea. Am acceptat compromisul pentru a lua contact cu publicul, și acest lucru ne-a „coborât” oarecum, dar, în același timp, a atras spectatori. În ceea ce privește proiectele pe care le avem, rămân ferm convins că putem să le facem, vreau să le facem. Și teatru, la fel de bine.

Iată, joc Profesorul în **Lecția** la „Bulandra”, Jacques în **Jacques sau Supunerea** la Casandra, deci cu totul altceva, și spun că și acestea mă reprezintă. Nu mi-e jenă, dimpotrivă, mă mândresc că la ora asta, în București, cine dorește mă poate vedea și în cabaret politic, și în Caragiale, Ionescu, Wedekind și Shakespeare. Ca să închei, mă cred în continuare îngrozitor de norocos. În nici un caz, de talentat.

MARIA BUZĂ (A.T.F., clasa prof. univ. Gelu Colceag)

1-2. Întrebările sunt foarte dificile și să știi că ne-am gândit și noi la ele. Pentru că, bineînțeles, vor veni regizori de la teatre importante din țară, cu oferte care nu pot fi refuzate. Dar cred că toți absolvenții de actorie – cu regizorii este altă problemă – își doresc să facă această meserie în București. Eu mi-aș dori să-mi găsesc un post la un teatru din București, pentru că sunt bucureșteancă, aici am locuința, tot rostul meu este aici. În momentul în care ar trebui să merg în alt oraș, mi-ar fi foarte greu. Bineînțeles că, dacă îmi doresc foarte tare să fac această meserie, aș merge.

Am colegi care spun că sunt mulțumiți să plece și să joace cu regizori foarte buni în alte orașe, dar ceva e rupt în ei, pentru că nu sunt lângă cei de acasă. De fapt, întotdeauna asta este problema: trebuie să faci sacrificii. Aș accepta, pentru o perioadă anume, să fac naveta, dar să nu fie ceva definitiv.

- **Din câte știu, tu ești și cântăreață...**

- Da, sunt.

- **Dacă ți s-ar oferi în acest domeniu un contract care nu ți-ar permite să joci teatru, ce ai alege?**

- L-aș accepta. Viitorul nostru în această meserie e atât de îngust, fără multe perspective, încât orice variantă care îți solicită măcar una dintre aptitudini nu poate fi refuzată. Mergi acolo unde te cheamă datoria.

- **Ceea ce faci în grupul „Vouă” te satisface?**

- Într-o anumită măsură. Există teatru în ceea ce facem – nu în absolut toate momentele, dar în general există, pentru că noi așa am pornit, de la ideea de teatru, nu de la altceva. Am vrut să-l facem, însă, într-o altă formă, satirică.

CRISTIAN CREȚU (A.T.F., clasa prof. univ. Gelu Colceag)

1-2. Am venit să fac această meserie, de actor. Mi-a plăcut, de aceea am și dat la vârsta de 26 de ani și termin la 30 de ani, nu ca să mă apuc de reclame. S-ar putea, de ce să mint acum, să am nevoie de bani și să ajung în situația să fac și asta.

Nu mă sperie gândul de a pleca la un teatru din provincie. Clujul, Piatra Neamț sau Craiova sunt exemple fericite, deși acolo e foarte greu de ajuns. Aș face chiar și naveta, pentru că asta mă arde. Dacă în 2-3 ani de zile n-o să meargă, poate că... Decât să stau 2, 3, 5 ani în București ca să prind un rol episodic și să joc de 10 ori într-o stagiune, mai bine mă las și fac altceva. Mai fac o facultate și îmi văd de treaba mea.

- **Dar dacă în acești ani ai juca numai în grupul „Vouă”, te-ar mulțumi?**

- Mi-e foarte greu să răspund, pentru că se poate interpreta greșit. La ora asta nu mă satisface total ceea ce fac aici. Au fost multe momente când am acceptat destul de greu... Pentru că nu am mai făcut teatru înainte și nu știam ce înseamnă o situație, am venit aici „curat”. Am avut norocul să învăț meserie de la profesorul meu, Gelu Colceag, dar, datorită structurii mele, mi-e foarte greu să fac aceste personaje. Nu că n-aș putea, dar e alt gen de teatru. În spectacolul acesta, de exemplu – **La trecutu-și mare, vai ce viitor!** – e un singur moment în care mă simt mai bine: cele trei episoade cu agenții, unde există o structură dramatică. Celelalte... sunt și nu sunt. În general textele nu sunt așa cum mi-aș dori... cum avea regretatul Toma Caragiu, de exemplu. Dar aici intervine și un alt aspect: nu mai e îngrădirea de atunci, când se vorbea „cu perdea”. Probabil că dacă Toma trăia acum, nici el nu ar mai fi fost la modă.

Pe de altă parte, chiar dacă la Casandra joc în cinci spectacole, e destul de greu să cred că voi fi primit cu brațele deschise sau că vor veni zeci de teatre să mă ia. Nu... Știu foarte bine că în teatre sunt niște structuri care vor rămâne. Și până la urmă, cel care va încerca să facă ceva, va fi automat înlocuit,

Scenă din O scrisoare pierdută de I. L. Caragiale, clasa prof. Ion Cojar

iar tu vei intra într-un teatru unde va trebui să stai la rând, ca în armată. În sensul că ai 20 de ani în care trebuie să stai liniștit și apoi or să vină încă 20 de ani când o să începi să te afirmi. Dacă ai noroc – și asta ține de destin –, atunci s-ar putea să „ieși înainte” mai devreme. Sau ai putea să intri din start mai obraznic, pentru că știi că ai dreptate și știi ce poți să faci, dar s-ar putea să clachezi foarte repede, pentru că te sapă „amicii” din teatru. Asta se știe. Ei, și ce dacă tu ești mai bun? „Ei, lasă, că-ți arătăm noi că nu ești bun.” Și îți fac un spectacol foarte frumos. Unul, două, trei... și nu-i nici o problemă, pleci tu de bunăvoie.

Revenind, nu mă sperie gândul să plec un an-doi, să încerc. Chiar nu vreau să întrerup, pentru că am intrat într-un ritm, aici e ca în sport, la antrenament. S-ar putea să merg să joc chiar un rol secundar. Dar o să încerc să-mi impun punctul de vedere, pentru că nu mă duc acolo s-o iau de la cap, să stau la rând, ca la București. Chiar aș vrea să intru cu dreptul, dacă se poate. Nu se poate, fac altceva. Nu că aș renunța din start, nici nu am terminat facultatea... Dar sunt decis să fac și o altă facultate. Nu-i o problemă.

TIBERIU PĂUN (A.T.F., clasa prof. univ. Ion Cojar)

1. Nu am nici un contract acum, poate în urma acestor spectacole de la Casandra va veni cineva, ne va vedea, ne va plăcea... Concursuri nu prea sunt în București, iar în provincie e destul de greu.

2. După părerea mea, este bine să pleci în provincie dacă se merge în echipă. O parte dintre

colegi, eventual și un regizor tânăr, să plecăm la un teatru din provincie și să putem face ceva. Așa, singur, te cam pierzi printre cei care sunt mai de mult acolo. E destul de complicat. Nu m-am gândit încă. Oricum, pe mine mă interesează să joc, nu să fiu angajat – în provincie sau în București. Asta cred că este mai important decât să ai un salariu care oricum e mic. Soția mea a luat un concurs la teatrul din Piatra Neamț, un teatru foarte bun de altfel, și avea 160 000 de lei salariu, din care efectiv nu putea să trăiască. Accepți să faci artă cu stomacul gol cât rezistă stomacul, după aceea... E greu. Deocamdată apelez un pic la inconștiență, ca să mă bucur de spectacolele de la Casandra și să nu mă gândesc ce voi face apoi. Atunci... omul, locul și momentul. Poate apare ceva. Cred în asta.

OANA TUDOR (A.T.F., clasa prof. univ. Ion Cojar)

1. După absolvire aș vrea să joc într-un teatru, nu neapărat să fiu angajată; chiar și colaborator. Mi-ar face o deosebită onoare să fiu la Teatrul „Bulandra”; să colaborez cu regizori foarte buni. Din fericire, am avut ocazia aceasta prin doamna Cătălina Buzoianu, pe care o respect foarte mult și căreia îi mulțumesc că mi-a dat această șansă în **Pelicanul, Șase personaje în căutarea unui autor, Scandal la Palermo**.

2. Bineînțeles, m-ar interesa, dar nu orice. O colaborare – dacă nu aș avea ce face aici –, dar să am posibilitatea să aleg.

RADU ZETU (A.T.F., clasa prof. univ. Gelu Colceag)

1. În prezent sunt colaborator la Teatrul Levant, unde repet cu doamna Cătălina Buzoianu **Prințesa Turandot**. Mi s-a spus că voi colabora la Teatrul „Bulandra” și în **Trandafirii roșii**, în regia lui Vlad Massaci. Sper să rămân în București, pentru că speranța teatrului vine totuși din capitală, aici se întâmplă totul. Se întâmplă și în provincie, dar mai greu.

2. Mi-ar plăcea la Iași. Iubesc foarte mult orașul și am jucat acolo trei ani, dar deocamdată am vrea să rămânem așa, un grup care știm aceeași limbă și poate vom reuși să jucăm împreună și în continuare. Să ne bucurăm și noi, să bucurăm și publicul.

- **Dacă, într-un caz neterminat, nu ți s-ar oferi nici un rol în București, ai prefera să rămâi totuși aici și să faci eventual reclame?**

- Nu rămân pentru reclame în București, acestea sunt un mod de a câștiga niște bani, dar eu am și alte gânduri, deci contracte: în America de Sud am de făcut două seriale, sunt invitat și în S.U.A., deci există locuri în lume unde poți să faci ceva profesionist, nu să faci reclame.

VLAD ZAMFIRESCU (A.T.F., clasa prof. univ. Ion Cojar)

1. În prezent am un contract de colaborare cu Teatrul „Bulandra”, unde joc în două piese, și cu Teatrul Levant. Nu e nimic sigur deocamdată. Probabil că, dacă va fi un concurs, voi încerca și, dacă mă vor vrea, atunci... bine. Dacă nu, nu. Nu știu.

2. Cu echipa de la **Deșteptarea primăverii**, da.
- **Singur nu?**

- Nu știu, probabil că dacă nu mi se oferă nimic în București, voi merge să joc în altă parte, pentru că asta vreau să fac, de asta sunt aici.

ALINA BERZUNȚEANU

(A.T.F., clasa prof. univ. Gelu Colceag)

1. Proiectul cel mai important acum este piesa **Prințesa Turandot**, în regia doamnei Cătălina Buzoianu, la Teatrul Levant, alături de colegii mei Kana Hashimoto, Gheorghe Ifrim, Vlad Zamfirescu, Oana Tudor și Radu Zetu. În afară de acesta, un spectacol la Teatrul „Bulandra” - **Lecția**, în regia lui Vlad Massaci, care se joacă de câteva luni și sper să continue. Poate voi mai prinde un tren acolo. Abia aștept!

- **Speri că vei fi angajată?**

- Nu. Dar, din câte am înțeles, se va schimba totul, vor fi doar colaborări, chiar și pentru a juca într-o piesă se va da concurs. Sper ca asta să fie o șansă pentru noi.

- **Ți-ar conveni forma asta de teatru?**

- Da, bineînțeles. E și o competiție cu tine însuși. Întrecerea cu ceilalți te ajută să nu rămâi în monotonie și să nu te blazezi.

2. Categorie nu. Chiar neavând aici nimic altceva, nu m-aș duce în provincie. Nu știu, n-aș putea spune exact de ce anume mă tem: poate de oamenii de acolo, pe care nu-i cunosc, care mi se par ca dintr-o altă lume. Mi se întâmplă uneori să mă duc la bunici sau la rude în țară, și am senzația că se schimbă ceva, darămite să mă duc într-un teatru, după ce m-am obișnuit cu lumea de aici... M-aș încumeta la plecarea asta dacă am fi un grup, cu regizori, cu colegi... Ar fi singura posibilitate.

ALIN PANC (A.T.F., clasa prof. univ. Alexandru Repan)

1. În primul rând, să plec din țară. Să fac film, nu vreau să fac teatru. Plec în Italia.

- **Ai vreun contract acolo?**

- Da, o să joc teatru la Milano.

- **Felicitări! Și ce anume vei juca?**

- Nu știu. Când ajung acolo o să aflu.

- **Deci este absolut sigur.**

- 86%. Eventual, dacă am șansa să prind un contract în România, atunci da, rămân într-un teatru. Dacă nu, plec și mă întorc după un an-doi.

- **Dar contractul din Italia de când intră în vigoare?**

- Din septembrie. Acolo am și posibilitatea să fac film. Voi avea un impresar care va fi plătit de cineva.

- **Cred că este absolut inutil să te mai întreb dacă ai merge într-un teatru din provincie.**

- M-aș duce dacă aș avea nevastă și copii acolo. Dacă nu, de ce m-aș duce? N-are rost.

- **Dar dacă ți se oferă un rol?**

- Nu alerg după roluri mari și după... Încet-încet, ajungi; nu vreau să fiu din prima...

Oana Tudor și Alina Berzunțeanu în **Deșteptarea primăverii** de Frank Wedekind la Casandra (regia: Anca Colțeanu)

- Vedetă?

- Nu. Toate la timpul lor. Dacă n-am ajuns până acuma, mai ține vreo doi-trei ani.

- Dar ce vârstă ai?

- 24.

DANIELA MINOIU (A.T.F., clasa prof. univ.

Gelu Colceag)

1. Nici un teatru nu cred că a contactat vreun student. În general, văd că directorii de teatre nu prea se înghesuie la spectacolele Casandrei. Și apoi, am observat că toți cei care colaborează în teatre nu au ajuns acolo pur și simplu dintr-o întâmplare, ci datorită unor conjuncturi, unor alte împrejurări.

2. E greu de spus, având în vedere că am toate rădăcinile aici, în București. Poate că alții, care au venit din provincie și au făcut facultatea... Eu nu m-am rupt niciodată de București și mi-ar fi mai greu. Însă dacă ar fi o întâlnire cu un regizor important, cu un rol important, cred că ar merita. Nu pentru o chestiune definitivă, dar pentru un proiect cred că merită să încerci.

- Sunt actori care au terminat deja de un an-doi, stau în București și nu fac nimic sau, eventual, fac reclame; iar în teatrele din provincie nu sunt actori. Mă refer chiar la teatre bune.

- Da, cred că se întâmplă lucrul acesta. În primul rând nu pleacă din București pentru că s-a întâmplat să se anunțe vreun concurs, iar cei plecați în provincie au aflat prea târziu, când locurile erau deja ocupate. Și atunci ai senzația că, stând în București, ești mai aproape, mai gata de start. Pe de altă parte, cred că a te duce în provincie este un mare risc. Multe dintre teatrele acestea au foarte mulți actori neprofesioniști; nu contestă nimeni că sunt și talentați. Dar dacă te duci de unul singur, nu poți să te impui, ești imediat înghițit de ceea ce se întâmplă

acolo. Până la urmă, tot entuziasmul tău se duce de râpă și în scurt timp vei deveni ca ei.

E destul de trist să te chiniești patru ani ca după aceea să te orientezi spre reclame, spre posturi de televiziune în cel mai bun caz, posturi de radio sau vreun ziar și așa mai departe. Dar, asta e. Ne conformăm.

BOGDAN TALAȘMAN (A.T.F., clasa prof. univ. Alexandru Repan)

1. De anul trecut sunt pe listele Teatrului „Unu” – un fel de angajat. Sper să continuu la acest teatru. Cred că ăsta este viitorul teatrelor în România: teatre particulare care vor angaja actori pe contract.

2. Da... Chiar vorbeam cu câțiva colegi că, dacă am găsi un regizor care să vină cu noi, am merge. Aș merge și singur, dar mai greu.

DAMIAN OANCEA (A.T.F., clasa prof. univ. Alexandru Repan)

1. Sper să apară vreun concurs, să mă pot prezenta, și mai încolo vom vedea. Nu știu sigur.

2. M-aș duce. Dacă m-am făcut actor, trebuie să-mi fac meseria, nu să stau să pierd timpul. Aș juca în provincie, nu am prejudecăți de genul ăsta. Sigur că mi-ar conveni să rămân în București, dar locuri sunt puține, concursuri deloc. Asta e, ce să facem?

RALUCA GUZLICOV (Universitatea Ecologică, Facultatea de teatru, clasa prof. univ. Margareta Pogonat)

1. În prezent sunt colaborator la Teatrul „C. Tănase” și sper să mai colaborez în viitor și cu alte teatre, cum ar fi Opereta. Înainte am făcut doi ani de music-hall.

- Te orientezi spre teatru sau spre music-hall?

- Îmi place foarte mult teatrul, dar îmi place la fel de mult să cânt și să dansez. De aceea am și dat la

Clasa prof. Alexandru Repan în spectacolul *Încurcă-i dracul după Goldoni*

music-hall. Dar în principal actoria este latura care mă interesează.

- Te mulțumește colaborarea de la Teatrul „C. Tănase”?

- Ce să spun? Aș zice că nu. La început, când mi s-a oferit această colaborare în anul I, m-a încântat foarte mult. Dar, pe parcurs nevindându-se nimic mai interesant, mai creativ... Acolo mai mult cânt, dansez mai puțin, iar actorie... niște replici spuse „ca la revistă”.

- Ai vreo perspectivă să joci teatru?

- Perspectivele sunt incerte. Mi se tot spune: „Du-te acolo să s-ar putea să te ajute, să-ți ofere un rol, ceva... că știu eu pe X, Y”, știți cum e astăzi...

- Dar la Teatrul „C. Tănase” ai posibilitatea să te angajezi?

- Mi s-a spus de n ori până acum și am tot zis că o să fie adevărat, dar sper din ce în ce mai puțin.

- Ai merge să joci în provincie?

- Pentru un rol care m-ar tenta foarte tare și niște condiții care mi s-ar oferi acolo, cred că aș merge. Nu pot spune decât teoretic că sunt de acord; practic, aș vedea în momentul în care mi s-ar oferi ceva.

- Chiar și pe termen lung ai accepta să faci parte din echipa unui teatru de provincie?

- Nu știu. Chiar un an înseamnă deja foarte mult. Sincer vorbind, sunt mulți actori buni care se pierd pentru că sunt în provincie. Aș vrea să joc în București, să am o plăcere, o satisfacție profesională mai mare. Dacă eram din provincie, cred că mi-ar fi plăcut să stau oriunde; fiind din București, este altceva.

IULIA DOROBANȚU (Universitatea Ecologică, Facultatea de teatru, clasa prof. univ. Margareta Pogonat)

1. Am făcut trei ani de music-hall și următorii doi ani, actorie. S-au unificat secțiile.

- Te orientezi spre spectacolul de revistă sau spre teatru?

- Este foarte greu de spus acum, pentru că am început să iubesc foarte tare actoria. Dar mă interesează deopotrivă și muzica. Probabil că voi merge acolo unde se va găsi un loc pentru mine; bineînțeles, unul care să mă satisfacă din punct de vedere spiritual și să-mi împlinească visurile. Dar este foarte greu de precizat unde, cum și când.

2. Clar, oriunde. Sunt bucureșteancă, e adevărat, dar asta nu mă poate opri să merg oriunde s-ar ivi un loc unde să-mi desfășor activitatea.

AURA CIORICĂ și CRISTINA IOANIDES (Universitatea Ecologică, Facultatea de teatru, clasa prof. univ. Margareta Pogonat)

A.C.: 1. Proiecte nu prea sunt. M-ar interesa să joc într-un teatru; șansele sunt însă minime. Nu știu, poate într-o televiziune... Cred că m-aș îndrepta spre operetă. Îmi place mult și sunt apropiată de acest gen.

2. Cred că da. Sigur da. Aș primi orice.

Scenă din Jacques sau supunerea de Eugen Ionescu, clasa prof. Gelu Colceag

C.I.: 1. Pentru viitor șansele nu știu cât sunt de favorabile. Eu am făcut trei ani de actorie la Iași, și din cauză că facultatea particulară de acolo nu a fost acreditată, am venit prin transfer aici, pentru ultimul an. Acolo am colaborat la Teatrul Național, cu regizori foarte buni, cum ar fi Ovidiu Lazăr, Cristian Hadji-Culea, Horea Popescu și alții. Am făcut figurație, dar, în general, stăteam la orice repetiție, chiar dacă nu eram pe scenă, pentru că tot timpul ai ceva de învățat.

2. Nu țin neapărat să rămân în București. M-ar interesa orice ofertă. Tind totuși spre Moldova. Mă rog, nu numai.

- Ai șanse să te angajezi la Teatrul Național din Iași?

- C.I.: Asta nu știu. Anul trecut au scos un singur post la concurs. Să vedem anul acesta. Sigur că am să încerc. Dacă nu acolo, oricum în altă parte unde să pot face treabă serioasă, unde să mă pot afirma, muncind cu seriozitate.

- Faptul că sunteți la o facultate particulară e un handicap?

C.I.: În ceea ce mă privește, nu consider asta un handicap. Ba cred că se lucrează mai serios; noi fiind cei care plătim, suntem interesați să facem o treabă așa cum trebuie. Teatrul nu se face printre altele, teatrul se mănâncă pe pâine, efectiv. Nu știu însă cum ne privesc cei de la Stat. Poate că există o doză de prejudecată, nu mă pot pronunța. Dar cred că n-ar trebui să se facă o diferență. Trebuie să iei viitorul actor așa cum este, să vezi ce capacitate are, ce șanse are. Trebuie privit fără subiectivitate. Eu cred că atunci când te angajezi într-un teatru prin concurs, nu contează dacă vii de la o facultate particulară sau de la Stat. Nu cred că un regizor riscă să-și strice un spectacol luând pe cineva pentru că a terminat la Stat, deși altul de la „particulară” ar fi mai bun; sau chiar invers. Poate au fost prejudecăți, dar acum cred că s-au mai spulberat. Nu are importanță unde termini, ceea ce contează este calitatea.

A.C.: Diferențe au existat întotdeauna și cred că e normal să mai existe. Dar sunt mulți colegi care au terminat aici și și-au găsit un post într-un loc sau altul.

C.I.: Cred că de-acum se va merge pe ideea: omul de care am nevoie la locul de care am nevoie. Nu cred că cineva ți-ar pune o piedică sau te-ar nedreptăți pentru că ai terminat la „particulară”.

AZIZA BODEA și TAMARA SUSOI